

[Jensen Christensen.]

bevilgede 10 Mill. Kr., glide over paa 4. Oktober-Lovens Bestemmelser alene. Dette er efter vor Mening i Strid med de Forudsætninger, hvorunder Loven om Ydelsen af de 10 Mill. Kr. blev vedtaget.

Jeg ønsker imidlertid ikke Tillægsloven fra i Fjor fornyet. Det svundne Aar har givet mig fuldt ud Ret i, at den Indrømmelse til Besiddelsesformen *frit Eje*, der var givet i § 3, var ganske værdiløs. Der er mig bekendt ikke oprettet et eneste Brug efter § 3, fordi en Køber simpelt hen ikke kan betale den Merudgift til Grundforbedringer og Vejanlæg, udført under offentligt Arbejdes dyre Vilkaar, som § 2 kræver, han skal. Det skal han efter min og manges Mening heller slet ikke. Vil Staten give sig af med at dræne, mergle og anlægge nye Veje gennem den Jord, Staten køber dernede, kan der ingen Rimelighed være i, at den Husmand, som vælger Fæsteforholdet, skal have hele dette Arbejde udført hovedsagelig paa Statens Bekostning, medens den, der ønsker Bruget efter den gamle Husmandslov, skal betale disse Foranstaltninger til Hvid og Skilling, selv om han kunde udføre Hovedparten af disse Arbejder langt billigere selv. Skal Staten tage Tab paa at lave Grundforbedringsarbejder paa indkøbt Jord i Sønderjylland, paa Anlæg af Veje o. s. v., saa skal dette Tab være lige stort, hvad enten Brugeren vælger Fæsteformen, eller han vælger den private Besiddelsesform. Alt andet vækker kun Forargelse i vide Kredse af den sønderjydske Befolkning. Der er neppe een af dem, som under Fremmedherredømmet og indtil i Dag har baaret Dagens Byrde i det nationale Arbejde i Grænselandet, der er Tilhænger af Fæsteforholdet i Jordspørgsmaalet.

Det ligger os stærkt i Blodet dernede, at vi ikke ønsker at staa i et direkte Afhængighedsforhold til Statsmagten. Netop i Kraft af denne Friheds- og Uafhængighedsstrang er vi i Stand til at røgte de Opgaver som der altid vil være for et Grænseland. Tag denne Følelse fra os, og der syndes imod Befolkningen og imod Danmark, saa det neppe vil kunne gøres godt igen.

Her er imidlertid et Omraade, hvor de, der kommer ned til os for at arbejde med paa Jordspørgsmalets Løsning i Sønderjylland, synes at savne den fornødne Forstaaelse. Den sønderjydske Befolkning blev i 1920 genforenet med Moderlandet paa Selvbestemmelsesrettens frie Vilkaar. Vi ønsker, at den Lovgivning, der møder os,

virkelig stiller alle Borgere lige for Loven og fordeler Goderne ligeligt imellem dem, hvad enten de har det ene eller det andet Samfundssyn eller bekender sig til den ene eller den anden Nationalitet. Det er en saadan ligelig Fordeling af Goderne paa Jordspørgsmaalets Omraade, det her forelagte Lovforslag tager Sigte paa.

§ 1 bestemmer, at hvad enten Brugeren ønsker Ejendommen under den ene eller den anden Besiddelsesform, skal han overtage Jorden til den Pris, der maa anses for at være Dagens Værdi for Jorden i den Tilstand, hvori den befinder sig i Overtagelsesøjeblikket. Prisen skal være den, som Statens Jordlovsudvalg, Køberen og den stedlige Amtskommission anser for at være Jordens Handelsværdi i Overtagelsesøjeblikket, uanset hvilken Besiddelsesform Brugeren ønsker at overtage Jorden efter.

Det er slet ikke sikkert, at Køberen er i Stand til at give den Pris for Jorden, som den staaar Statens Jordlovsudvalg i, efter at Grundforbedringer og Vejanlæg har fundet Sted. Noget saadant vilde han heller ikke under nogen Omstændigheder komme til, dersom han fik Bruget efter Loven af 4. Oktober 1919; det kan derfor ikke være retfærdigt, at han skal betale Jorden med en for høj Pris, fordi han vælger den private Besiddelsesform.

Ønskes Jorden overtaget efter Reglerne i Lov Nr. 557 af 4. Oktober 1919, skal Overtagelssummen forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., indtil den første Vurdering til Ejendomsskyld og Grundskyld har fundet Sted. En saadan Vurdering finder jo Sted senest den førstkommande Januar Maaned efter Ejendommens Overtagelse.

Ansættes Jordværdien til Grundskyld lavere end Overtagelssummen for Jorden, saa skal Forskelsbeløbet tinglæses paa Ejendommen, forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. og afdrages i 15 Aar, medens Brugeren i øvrigt skal forrente den til enhver Tid ansatte Jordværdi til Grundskyld til Staten. I denne sidste Bestemmelse opretholdes en Mulighed for Svingninger i Forrentningen af den Jord, der overtages efter 4. Oktober-Loven af 1919, en Svingning, som Konjunkturerne kan afføde, og som en hel Del Mennesker i Landet mener det tjenligt for en Jordbruger at staa i Risikoforhold til. Efter dette Lovforslag kommer disse Teorier helt og fuldt til deres Ret, medens Loven af 1919 kun frister ind i denne Besiddelsesform ved at byde paa Fordele i Begyndelsesøjeblikket, som den private Besiddelsesform, hvad enten en saadan kommer